

Finansministeren og Ministeren for offentlige Arbejder (Høge): Under de foregaaende Dages Forhandlinger har Spørgsmaalet om Finansernes Stilling i Almindelighed selvfølgelig været Gjenstand for Omtale. I det store og hele har den glædelige Fremgang, som maa konstateres, fundet Paaskønnelse, men samtidig hermed har man ganske vist fra mange Sider benyttet Lejligheden til at udtale, at denne Forbedring i Finansernes Stilling maatte kunne tjene til at begrunde, at man ikke holdt sig tilbage over for ny, endog ret betydelige Krav om Udgifter. I det hele forekommer det mig, at Tilfredsheden over den økonomiske Fremgang er traadt tilbage over for Utaalmodigheden efter forøgede Udgifter. Dette er ret menneskeligt. Det gaar ligesom med den Mand, der havde vundet i Lotteriet. Otte Dage derefter laa der paa hans Bord saa mange Anmodninger om Understøttelser og Laan, at det samlede Beløb var 10 Gange saa stort som Gevinsten. Hvis jeg havde forelagt et Budget med 1,200,000 Kroners Overskud, kunde jeg vel forstaa, at der meldte sig Krav om 12 Millioner Kroners ny Udgifter. Men da jeg har fremlagt et Budget med 1,200,000 Kroners Underskud, synes jeg ikke, der er Grund til at være saa ivrig efter at dele dette. Og angaaende den fremtidige Udsigt til en Bedring i finansiell Henseende, bør jeg dog minde om, ved hvilke Midler den er tilvejebragt. Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) udtalte: at Regeringen vistnok vil være den første til selv at erkende, at den kun i ringe Grad kan tilskrive sig Æren for denne Fremgang, lige saa vist som det — det indrømmede han — saa ogsaa vilde være meget taabeligt at give Regeringen Skylden for de uheldige finansielle Resultater i de nærmest foregaaende Aar. Disse Ting, siger han, afhænge af ganske andre Ting end Forhold, over hvilke Regeringen er Herre. Han indrømmer, at Regeringen har ført en fornuftig og sparsommelig Husholdning, „men“ — gentager han — „naturligvis afhænger Resultatet for en aldeles overvejende Dels Vedkommende af Omstændigheder, over hvilke ingen Regering er Herre“. I disse Ytringer ligger der vistnok en Del rigtigt, men utvivlsomt ogsaa en Del mindre rigtigt. Over Regn og Solskin er Regeringen ikke Herre; om der bliver Misvækst eller rig Høst, beror ikke paa den. Og de mange Omstændigheder, der paavirke Erhvervslivet som Helhed, som bevirke vekselvis Fremgang eller Stilstand i det økonomiske Liv, Aarsager, som til Dels ere af

international Karakter, og som i væsentlig Grad kunne paavirke ogsaa Statens Indtægter, navnlig Forbrugsafgifterne, Jernbaneindtægten og lignende, over dem er Regeringen heller ikke Herre. Men det vilde dog være ganske urigtigt at skjule den Kendsgerning, at til syvende og sidst er Statens finansielle Stilling afhængig alene af Staten og dens Borgere selv. Det er Regeringen og Rigsdagen, som ere Herre over Indtægter og Udgifter; for Landets gode finansielle Stilling have de til sidst Æren, ligesom de have Skylden, naar den er mindre god. Naar det foreliggende Finanslovsforslag for det kommende Aar viser et budgetteret Underskud af kun 1,200,000 Kr., og det samtidig med, at vi have paataget os meget betydelige Nyudgifter, bl. a. Lønningsforøgelser til et Beløb af ikke mindre end $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr., maa det ikke glemmes, hvorledes dette Resultat har kunnet naas. Det er kun naaet ved at forøge vore Indtægter, sætte Takster op og sætte Skatter op. Igennem Portotaksten have vi taget en forøget Indtægt paa mindst $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Paa Jernbanetaksterne er beregnet et forøget Udbytte af et Par Mill. Kr., selv uden Hensyn til, om Trafikken stiger, i hvilket Tilfælde Forøgelsen selvfølgelig vil blive større. Og hvad angaar de Skattelove, som vi vedtog i Fjor, maa det vel erindres, at Resultatet af de Forhandlinger, der førtes, blev det, at det finansielle Udbytte af Skattereformen som Helhed blev omtrent $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. gunstigere, end det var forudsat ved Forhandlingernes Begyndelse. Jeg tør sige, at Regeringen ikke har høstet noget Overmaal af Paaskønnelse ved at forhøje Jernbanetaksterne og sætte Portoen op, ej heller ved at sætte de direkte Skatter op. Men til Gengæld mener jeg ganske vist, at den kan tilregne sig nogen Fortjeneste af den finansielle Bedring, som vil følge deraf. Paa samme Maade med Hensyn til Udgifterne. Det vilde være noget overdrevent i Henseende saavel til Beskedenhed som til Ansvarsløshed at sige, at hverken denne eller de foregaaende Regeringer have nogen Ære eller Skyld for, hvorvidt der ødsles med Statens Midler eller ej. Jeg tror, at denne Regering hidtil har bestræbt sig for at føre en økonomisk og forstandig Statshusholdning. Jeg haaber, det maa blive ved. At se bort fra, at dette har en afgørende Betydning med Hensyn til Statens finansielle Stilling, vilde dog vist være noget mindre velbegrundet. Hvor underligt det end er, synes der virkelig at være Anledning til at fremhæve dette.